

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Ing. J. J., Ph.D.**, zastoupen Mgr. Bc. Pavlem Kozelkou, advokátem se sídlem Velké nám. 7/12, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2015, č. j. KUJCK 60157/2015/ODSH, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 6. 2016, č. j. 10 A 180/2015 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 5. 9. 2014 v době kolem 21:45 hodin řídil žalobce na silnici I. třídy číslo 34 jízdní soupravu složenou z osobního motorového vozidla tovární značky Opel Zafira 1.6 16V, registrační značky X a valníkového nákladního přívěsu tovární značky Jiří Podlešák, registrační značky X ve směru jízdy Lišov - České Budějovice. V místě zvaném „Na Klaudě“ byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky. Ta zjistila, že žalobce není držitelem příslušného řidičského oprávnění skupiny B + E.

[2] Magistrát města České Budějovice uznal žalobce rozhodnutím ze dne 25. 11. 2014, č. j. 6797/14 Ha, vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobci byla uložena pokuta podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu ve výši 25.000 Kč a dále podle § 125c odst. 5 téhož zákona rovněž zákaz činnosti na 12 měsíců spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

[3] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, v záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaného však bylo jeho odvolání zamítnuto a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrzeno.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Namítal, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku a uložená sankce je pro něj likvidační. Řídil sice soupravu, ve vozidle však jel sám a přívěs byl prázdný, tudíž souprava nevážila více než hmotnost vozidla, pro kterou má řidičské oprávnění. V žalobě vznesl návrh na moderaci trestu, aby soud postupoval podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a od uložené pokuty upustil, neboť k nápravě žalobce postačí samotné projednání přestupku.

[5] Krajský soud na základě skutkových zjištění ze spisu uzavřel, že žalobce zjištěným skutkem naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž naplnění materiálního znaku přestupku správní orgány posoudily v souladu se zákonem.

[6] K argumentaci žalobce reálnou hmotností vozidla uvedl, že podle oznámení o přestupku nebyl přívěs prázdný, ale naplněný zeminou, což ovšem není pro případ podstatné. Zvýšené požadavky na získání řidičského oprávnění skupiny E totiž nejsou vázány jen na hmotnost soupravy, ale i na splnění jiných podmínek, kterým musí řidič dostát a osvědčit je při zkoušce.

[7] Žalobcem citovaná judikatura byla v žalobě volně citována bez návaznosti na konkrétní případ a ve vztahu k projednávanému případu z nich žalobce ničeho nedovozoval. Není úkolem soudu tyto chybějící úvahy ve vztahu k citovaným soudním rozhodnutím za žalobce domýšlet.

[8] Při jednání před krajským soudem byl učiněn návrh na přerušení soudního řízení a předložení věci Ústavnímu soudu z důvodu protiústavnosti právní úpravy stanovující danou minimální hranici sankce. S ohledem na to, že právní úprava byla již Ústavním soudem shledána jako ústavně konformní, krajský soud návrhu žalobce nevyhověl.

[9] Zásadní námitka nepřiměřenosti výše sankce, která je pro žalobce likvidační, byla správními orgány (byť stručně) posuzována. Správní orgány mohou v rozpětí sankce rozlišovat závažnost konkrétního jednání, což v daném případě beze zbytku naplnily tím,

že stanovily trest na samé dolní hranici sankčního rozpětí, a tudíž byly vzaty v úvahu veškeré okolnosti, které žalobce na svou obranu předestřel.

[10] V dané věci soud neshledal naplnění podmínek pro uplatnění moderačního práva. Východiskem pro upuštění od uložení sankce je závěr, že trest, který byl žalobci uložen, je nepřiměřený. K tomuto závěru soud po přezkoumání žalobních bodů nedospěl.

[11] Krajský soud proto z uvedených důvodů žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[13] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v nevypořádání se s předestřenou judikaturou a rovněž v opomenutí některých žalobních námitek. Stěžovatel přednesl komplexní argumentaci právního posouzení ve věci s důrazem na materiální stránku přestupku a výši minimální sankce za předmětné jednání, která má pro stěžovatele likvidační charakter. Požadoval, aby věc byla předložena Ústavnímu soudu ke kontrole ústavnosti. Krajský soud však zcela rezignoval na svou úlohu a zamítnutím žaloby popřel právní zásady a pro něj závazné nálezy Ústavního soudu, aniž by se řádně vypořádal se stěžovatelem předestřenými právními názory a namítanou judikaturou.

[14] Stěžovatel na úvod rekapituloval dosavadní skutkový stav i žalobní argumentaci. Dále rozporoval naplnění materiální stránky přestupku – podle jeho názoru se o přestupek vůbec nejedná. Zásadní význam pro posouzení společenské škodlivosti jednání stěžovatele má to, že by podle někdejší právní úpravy postačilo si o řidičské oprávnění udělené pro skupinu E pouze požádat. Podle § 2 odst. 2, ve spojení s § 3 odst. 2 a § 11 vyhlášky ministerstva vnitra č. 87/1964 Sb., o řidičských průkazech, ve znění platném do 30. 1. 2001, stěžovatel v době platnosti vyhlášky splňoval veškeré podmínky pro udělení řidičského oprávnění skupiny E a nemusel se tehdy podrobovat žádnému výcviku ani zkoušce. Nepožádal si o ně později pouze proto, že si nebyl vědom jeho potřebnosti.

[15] Stěžovatel namítal likvidační charakter sankce. Zdůraznil, že jeho podnikání spočívá v konzultační činnosti v oblasti výpočetní techniky, informačních technologií a softwaru a z toho důvodu je stěžovatel nucen cestovat za klienty po celé České republice. Jeho podnikání tudíž nelze vykonávat bez řidičského oprávnění.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že soud je povinen hledat spravedlivé řešení pouze a jen v mezích zákona, přičemž pominul smysl a účel právní úpravy a postavení soudu v soudním řízení (viz § 64 s. ř. s. ve spojení s § 1 o. s. ř.). Příkladmo, pokud by dosud bezúhonná osoba řídila stejnou soupravu jako stěžovatel, aniž by měla (na rozdíl od stěžovatele) jakékoliv řidičské oprávnění, byla by potrestána méně než on. Stěžovatel platné řidičské oprávnění má, byl pouze v omylu vyvolaném třetí osobou (učitelem a provozovatelem autoškoly) a právním systémem. Zatímco na osobu bez řidičského oprávnění zákaz řízení fakticky nedopadá, stěžovatel nemůže provozovat svou činnost.

[17] Krajský soud při jednání uváděl příklady, jež jsou ve věci stěžovatele nepřípadné, a je podle něj zapotřebí smířit se s existující přísnou právní úpravou. Stěžovatel je však toho názoru, že povinností soudu je hledat spravedlivé řešení a v případě, kdy dospěje k názoru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem (a nelze právní předpis ústavně konformním výkladem vyložit), má povinnost věc předložit Ústavnímu soudu.

[18] Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014 konstatoval, že pokuty, které mají likvidační charakter, jsou nepřípustné. Bylo tedy povinností krajského soudu nikoliv bez dalšího reagovat na tuto aktuální judikaturu citací starého a překonaného nálezu, ale vést ústavně konformní diskusi o tom, proč v daném případě uvedený nález na věc nedopadá a proč jej nelze aplikovat. V této souvislosti stěžovatel odmítá tvrzení krajského soudu, že neprokázal likvidační důsledek uložené sankce. K této otázce se velmi podrobně vyjádřil jak před správním orgánem, tak před soudem. Soud stěžovatele v rozporu se zásadami předvídatelnosti svého rozhodnutí nikterak nevyrozuměl, že tyto skutečnosti nemá za prokázané.

[19] Soud při posuzování uděleného trestu uvažoval pouze přiměřenost a dopad pokuty do poměrů stěžovatele, aniž by bral v úvahu další tresty – zákaz řízení a s tím způsobené náklady stěžovateli jakožto podnikateli (tj. další nepřímý, ale nevyhnutelný trest). Nesmyslnost dané právní úpravy i sankce je zřejmá z porovnání se situací, kdy by stěžovatel skutečně přetížil hmotnost soupravy o stejnou hodnotu, jaké dosahovala celková (v daný okamžik imaginární – 3,5 t) hmotnost soupravy. Pak by totiž nemusel být vůbec potrestán. Zákon o pozemních komunikacích v takovém případě nestanoví minimální výši sankce a její výše je ponechána správnímu uvážení. Taxativně však stanoví, že v případě (výlučně) právnické osoby (srov. § 43 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb.) není-li překročena nejvyšší povolená hmotnost vozidla o více než 500 kg, činí výměra pokuty 5.000 Kč. Jestliže v daném případě došlo k překročení celkové hmotnosti o 250 kg, pak je zcela nesmyslné, aby byl stěžovatel povinen platit pokutu ve výši 25.000 Kč (tedy pětkrát vyšší) a k tomu mu bylo zakázáno řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců (navíc mu byly posléze uděleny body do jeho bodového ohodnocení).

[20] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rekapituloval názor vyjádřený již v řízení před krajským soudem. Uvedl, že některá srovnání stěžovatele jsou sice zcela logická, avšak nikoliv relevantní pro nyní projednávaný případ, a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Část kasační stížnosti stěžovatele, jak je uvedeno v bodu [14] tohoto rozhodnutí, však pouze doslovně kopíruje žalobní námitky. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. bod 140 rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, nebo bod 21 rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012 - 64).

[24] Zbylá část kasační stížnosti již polemizuje s právními závěry krajského soudu a jen v tomto rozsahu proto byly námitky stěžovatele vypořádány.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nedostatečné či chybějící vypořádání se s argumentací a judikaturou předestřenou v žalobě. Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu by se Nejvyšší správní soud musel zabývat podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez výslovné námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[26] Z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně zřejmé, v čem krajský soud v případě stěžovatele spatřuje naplnění materiální stránky přestupku. Soud se rovněž vypořádal s charakterem uložené sankce, kterou označil za minimální a z povahy věci vždy zasahující do ekonomické sféry přestupce. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, včetně uvedení relevantní judikatury, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Krajský soud se v rámci věcného vypořádání zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatele nemohl obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Sám stěžovatel navíc v obsahu kasační stížnosti výslovně podotýká, že se soud s jím namítanou judikaturou vypořádal, a to prostřednictvím (podle jeho názoru již překonané) judikatury Ústavního soudu. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti krajský soud považoval za rozhodné, a současně je seznatelné, z jakých důvodů žalobu zamítl. Správnost jeho závěrů bude předmětem věcného posouzení kasační stížnosti, námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku však není důvodná.

[27] V nyní posuzované věci stěžovatel nerozporuje naplnění formálních znaků přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Namítá však, že nebyla naplněna materiální stránka. Podle stěžovatele bylo namístě posuzovat konkrétní stupeň nebezpečnosti jednání pro společnost ve vztahu k jeho tvrzené nevědomosti o trestnosti jednání, což krajský soud podle jeho názoru zcela nepatřičně neučinil.

[28] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se (před nabytím účinnosti zákona č. 40/2009 Sb.) řídila i trestnost trestných činů. Pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS.).

[29] Kasační soud v této věci odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, která se zabývá posuzováním naplnění materiálního znaku trestného činu. Ve stěžovatelem namítaném rozhodnutí ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96, č. 43/1996 Sb. NS, uvedl Nejvyšší soud následující: *„Při úvahách o tom, zda obviněný naplnil i materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě tento čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.; - pozn. NSS: jde o zákon 140/1961 Sb., Trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009), je nutno zdůraznit, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Na tom nic nemění ani ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., podle kterého čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Citované ustanovení se totiž uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaků určité skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty“* (obdobně též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1012/2008). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 - 23, pak lze v obecné rovině uzavřít, že rovněž jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, zpravidla (v běžně se vyskytujících případech) materiální znak přestupku skutečně naplňuje, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.

[30] K naplnění materiálního znaku přestupku naopak nedojde a jednání nemůže být označeno za přestupek jen tehdy, když se k okolnostem jednání naplňujícího formální znaky skutkové podstaty přestupku přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby byl jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, kterého se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává). Čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.

[31] Stěžovatel ve správním řízení jakož i po celou dobu řízení před soudy setrval na názoru, že jeho jednání není nijak závažně společensky škodlivé, resp. škodlivost nedosahuje intenzity opravňující jej správně trestat. V nyní projednávané věci je však nutno konstatovat, že jak správní orgány, tak krajský soud dostály požadavkům vyplývajícím ze shora citované judikatury a naplněním materiální stránky přestupku kladeného stěžovateli za vinu se v podrobnostech zabývaly. Nejvyšší správní soud na jejich závěrech žádné pochybení neshledal.

[32] Jak se stěžovateli zcela správně pokusil vysvětlit již krajský soud, posouzení materiální škodlivosti jednání sice zahrnuje zohlednění individuálních okolností, nicméně „dobrá víra v netrestnost“ pachatelova jednání (byť založená na dobrozdání učitele a provozovatele autoškoly ve smyslu zákona o silničním provozu a souvisejících předpisů) nepředstavuje takovou významnou skutečnost, jež by byla s to oslabit materiální stránku natolik, aby jednání stěžovatele nemohlo být kvalifikováno jako přestupek.

[33] Stejně tak tuto skutečnost nepředstavuje ani průběžná změna právní úpravy. Stěžovatel měl znát pravidla silničního provozu a aktivně se informovat o svých povinnostech přímo z platného zákona o silničním provozu. Co se týče změn právní úpravy v průběhu let, zde platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“, přičemž v této věci lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000. *„Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada „neznalost zákona neomlouvá“ („ignorantia legis non excusat“). Ta je zajisté v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit (srov. Veverka, Vl. - Boguszak, J. - Čapek, J.: Základy teorie práva a právní filozofie, Codex, Praha 1996, str. 24, 32).“* V nynější situaci tak nebylo možné v důsledku neznalosti zákona uvažovat o neexistenci materiálního znaku přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52).

[34] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že i pokud by stěžovatel jednal v důsledku dobrozdání učitele a provozovatele autoškoly, nebylo by to možno zohlednit z hlediska naplnění materiální stránky přestupku. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 - 78, by v této situaci bylo možné hovořit o tzv. negativním právním omylu o trestnosti jednání, který však pachatele v daném případě opět neomlouvá; při aplikaci obdobných principů a pravidel při posuzování trestnosti správních deliktů i trestnosti trestných činů se jedná o tzv. neomluvitelný omyl, neboť se omylu mohl stěžovatel vyvarovat. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, je možno se omylu *„vyvarovat, pokud povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona nebo jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, anebo mohl-li pachatel protiprávnost činu rozpoznat bez zřejmých obtíží“* (blíže Šámal, P., Kratochvíl, V. in Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 273).

[35] Případné snížení nebezpečnosti jednání nelze hledat ani v ostatních stěžovatelem namítaných okolnostech případu, tj. že řídí vůz již 25 let, případně je nelze dovozovat z aktuální (tvrzené) hmotnosti vozidla s návěsem v okamžiku spáchání přestupku. Všechny tyto skutečnosti již byly stěžovateli vyčerpávajícím způsobem osvětleny v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku.

[36] Krajský soud náležitě odůvodnil, proč pokuta stanovená stěžovatelem není v daném případě likvidační. Pouze nad rámec podotkl, že důsledky spjaté s uložením pokuty, nebyly stěžovatelem spolehlivě prokázány. Zákon o silničním provozu pro daný přestupek stanoví uložení pokuty v rozpětí od 25.000 Kč do 50.000 Kč [podle § 125c odst. 4 písm. a)] a rovněž zákaz řízení v rozpětí od jednoho roku do dvou let (podle § 125c odst. 5).

Z uvedeného je tedy zřejmé, že uložená pokuta, jakož i zákaz řízení byly v případě stěžovatele uloženy v samé dolní hranici zákonného rozpětí. Správní orgány přitom sankci ukládají jen a pouze v zákonných mezích a právě v jejich rámci se zohledňuje likvidační povaha pokuty. I kdyby tedy stěžovatel likvidační povahu sankce před krajským soudem prokázal, v daném případě, kdy byla sankce uložena rovnou v minimální výši, by již nebyl prostor ji nikterak zohlednit (tj. uloženou peněžitou pokutu ještě více ponížit a zákaz činnosti uložit na kratší dobu).

[37] Podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu totiž „[o]*d uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit*“. Jak byl stěžovatel upozorněn krajským soudem, ustanovení § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu již v minulosti bylo podrobeno testem ústavnosti. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. 10. 2011 shledal právní úpravu jako ústavně konformní. Krajský soud tudíž nepochybil, když uvedené ustanovení Ústavnímu soudu opětovně nepředložil.

[38] Z výše uvedených důvodů ani nebyl prostor pro uplatnění moderačního práva soudu a krajský soud nepochybil, pokud na návrh žalobce nepostupoval podle § 78 odst. 2 s. ř. s. I podle kasačního soudu za daných okolností nebylo namístě od uložené sankce upustit.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, ani žádné v průběhu řízení neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu